

tillige en Revision af enkelte Bestemmelser foretages; det kan altsaa ikke være noget særdeles besværligt Arbejde. Skulde nu mod Forventning den høitærede Minister besvare dette Spørgsmaal med Nei, antager jeg det for givet, at det private Initiativ vil blive benyttet, og jeg tør maaskee sige, at, naar et Forslag til en Pensionslov udgik fra det private Initiativ, kunde det let faae en viberegaaende Charakter og give Anledning til Forhandlinger, som det dog maaskee var heldigst at undgaae.

Idet jeg nu vender mig til selve det foreliggende Lovforslag, falder det strax i Sinene, at det kun handler om de 5 af vore Ministerier; de to mangle. Jeg tør ikke sælde nogen Dom over denne Separatisme, spænd de Lovforslag, som ere bebudede fra Udenrigsministeriet og Krigsministeriet, foreligge, men jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at be-
sønderligt seer det ud. Dernæst falder det i Sinene, at denne Lov kun handler om Embedsmændenes Antal og Lønning; den omhandler altsaa de to vigtigste Momenter i en Organisationslov; men ogsaa kun disse. Det foreliggende Lovforslag forudsætter Ministeriernes Antal som noget Givet og ligeledes Forretningernes Fordeling, saavel mellem de enkelte Ministerier som mellem Departementerne og Contoirerne; det handler heller ikke Noget om Betingelserne for at blive ansat i disse Contoirer og Ministerier eller om Personalets Udrykning med Mere. Jeg har nogen Grund til at troe, at der vil blive fremsført som en Anke imod dette Lovforslag, at det ikke er Forslag til en Organisationslov i egentlig Forstand, og jeg skal derfor tillade mig — maaskee lidt paa Forhaand — at bemærke og i al Korthed at begrunde, at jeg ikke anseer en saadan Anke for berettiget. Hvad først Ministeriernes Antal og Forretningernes Fordeling angaaer, skal jeg tillade mig at minde om Grundlovens § 13, hvori det hedder, at Kongen bestemmer Ministerenes Antal og Forretningernes Fordeling mellem dem. Denne Bestemmelse andtes ikke i den gamle Grundlov; den er

optagen af Forfatningsloven af 2den October 1855, og til Gjengjæld er en Bestemmelse i den gamle Grundlov om Statsraadets Ordning ved Lov udgaaet. Jeg kan ikke see Andet, end at der her, aseeet fra Rigsdagens almindelige Bevillingsmyndighed, foreligger et virkeligt kongeligt Prærogativ, som Rigsdagen maa respectere; noget ganske Andet er det naturligt viis, at Ønster, Hensillinger og Rignende fra Rigsdagens Side altid maae have megen Betydning for Regjeringen, naar det rette Forhold imellem den og Repræsentationen er tilstede. Hvad saadanne Ønster angaaer, blev det jo netop forleden Dag med Hensyn til Ministeriernes Antal udtalt som et Ønske, at Krigsministeriet og Marineministeriet maatte blive forenede. Den Afstemning, som da fandt Sted, havde netop kun Betydning som Bidnesbyrd om en almindelig Opfattelse i Thinget, nogen reel Betydning havde den derimod aldeles ikke. Dette Ønske deler jeg nok; men iøvrigt ønsker jeg ikke, at Ministeriernes Antal bliver mindre, end det nu er. I en Bladartikel, som jeg vel nok tør nævne, da det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds et Par Gange har hentydet til den tidligere, og visnok mange Medlemmer have læst den, var der for ikke længe siden stillet det Forslag, at de tre Ministerier: Indenrigsministeriet, Cultusministeriet og Justitsministeriet, skulde samles til eet. Det har i høi Grad undret mig, at en Mand, der iøvrigt har gjort Indtryk af at være en fornustig Mand, kan stille et saadant Forslag. Man behøver blot at tage de Lovforslag, der for Tiden ligge for fra disse Ministerier, og tælle dem, saa vil det snart vise sig, at det vil være aldeles umuligt for en enkelt Mand at have Alt det inde, at møde i begge Rigsdagens Afdelinger og forsvare dem der; han vilde være opslidt paa et halvt Aar. Noget Andet er det, hvis man vilde tænke sig de tre Ministerier sammendragne til to; men foruden at det kunde være vanskeligt at blive enig om, hvilket der skulde offres, troer jeg ikke, det vilde være ønskeligt, end ikke